

SZENT HAB A SZÁMON

Barátom »Költő és Hadvezér«
Csupa vesztett csatával,
De most már félvállról beszél
Bánatával,
Törött nyilán a méreg beszáradt,
Cezúrái már negyed soron lezárnak,
Nem jár napra ki, elmúlnak hetek,
Beteg . . .

Szobájába lépek, arcomon kész harag:
»Szervusz, beh rég láttalak!«
Rátámaszkodik, alig bírja el botja,
S nyújtja balját irodalmunknak nagy félhalottja.
Csappant hevem meg sem tudnám mérni,
Én ki a futását jöttem számon kérni.
»Szervusz . . . te öreg komondor . . .
Mi az? — kérdi. — Min borongol?«
Megrezzenek, nézem a penészes falat,
A hideg kályha fölé tartom kezem.
»Mikor muzsikáltál ezen?«
»Itt várom a Tavaszt, mint a mag, takaró alatt«.
A szekrényre néz:
»Van tán egy ujjnyi barackom . . .«
»Nem kell! Haragszom!«
»Mit tettem?« (Ijedt tekintet.)
Dühösen legyintek:
»Magamra . . . Rájuk . . .
Ahogy a vályút körülálljuk,
Inkább beléfekszünk sorba,
Nehogy másnak is jusson korpa,
Közben Te idejutottál . . . dohba, bűzbe,
Álmatlan ágyadhoz fűzve,
Te, aki rímmel lángot raktál,
Mikor csak egér volt, s üres raktár,
Tenyereden Tavasz hajtott rügyet,
Édes énekkel szolgáltad az ügyet,
Akinek nektárja, míg volt, folyton folyt,
De most, hogy húsod fogyóban,
Mint egy kiszolgált lotyóban,
Nem látnak hevet,

Kétszer kell mondani a neved,
Hogy »n«-ek és »n«-ek
Felfigyeljenek . . .

Horpadt lavór a tengered,
40 wattos napod,
Régi születésnap papírvirágát szagolgotod,
Nem talál az Igazság, ez a bújócskázó dáma,
. . . Apropos . . . Mit ettél máma?»

Hallgatunk . . .
Aztán az asztalra csapok. Tigrisdüh hevít:
De majd én megmutatom nekik!
Vádolok, számon kérek,
Alvó lelkiismeretbe berregek:
»Emberek!
Szíveteken ujjnyi kéreg,
Amíg nem késő, ragadjátok ki a rosszbul.
Átok reá, kinek a kisujja se mozdul!
Száradjon ki édes főve,
Rozmaringbokrának töve,
Bozontos akáci fája,
Némuljon el csattogó pacsirtája,
Berekedjen tücske,
Vers-ír ne folyjon át szívéen, egy betücske,
Orra előtt színház függőnyt összecsapjon,
Prózából is csak adóintést kapjon,
Kedve ne támadjon tette,
Száradjon ki folyószámlájának medre,
Hírneve tört legyen, vagy csak tized!«
Karomra tette a kezét:
»Igyál egy kis vizet . . .«
S még egyet fortyant lávám,
Hiába dugná be a fülét gyáván.
»Húzom a legnagyobb harangot,
Döngetem az üstbéli dobot.
Hajrá, lelkiismeret-harkályom!
Csóvám a legnagyobb benzintartályon
Vet majd lobot,
Te csak nézd, hogyan robbant világot haragom,
S dől le egymás után kis vár, nagy vár . . .!«
Kaptam a kalapom.
». . . Megyek is már . . .«

Csak állt, és
nézett utánam némán,
Szemében végső kétségbeesés:
»Öregem . . . viszed a témám! . . .«

GYÁSZKERETES BOKOR

Kései cimborák,
Korai nagyságos kofák,
Nagyseprős árnyak,
Unatkozó rendőrlegények,
(Ritka madarai a tájnak,
S fakó egének),
Járjatok halkan:
Gál Viktória (68 éves)
Hajnalban meghalt a parkban.

Ennyi . . .
Nem lesz nehéz tudomásul venni,
Padon, porban, járdán
Már más is holt.
Kopott história!
Hajnali ötkor pontban,
Hol öröklakása volt,
Meghalt Gál (68 éves) Viktória.
. . . De ezt már mondtam.

Mást fáról ver le a Végzet,
Kórházban rohaszt a göth,
Gál Viktóriának (68 éves)
Helyébe jött.
Nincs, aki jelentse:
Micsoda szerencse,
Hogy otthonában, a spiraea tövén
— A spiraea nem is növény,
Mint hullámzó spanyolfal áll —
Kucorodott mellé a Halál.

Tücsökhegedűk tokban,
Robotoló hangyák borzolták a füvet,
Mellén újságpapír, feje alatt üveg,
Szoknyáját térde közé kapva,
Hunyt szemmel nézett a napba,
A felhőket róttá gyalog.
Gál Viktória (68 éves) jelenleg halott.

»Gál Viktória . . . 68 éves . . .«
Itt szakad vége a hírnek,
Mit egy fanyalgó riporter ír meg:
»Ügyszólván minden magyarázatot
Fölöslegesnek találva
Származott el a halálba . . .«

Az égen még egy kései csillag,
Az ágak közt, a fűn,
Halk hajnali parfüm,
Gyönyörű — pálinkaillat!